

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ในปัจจุบันได้มีการใช้สัญญาสำเร็จรูปกันมากขึ้น เพราะความสะดวกรวดเร็วของสัญญาสำเร็จรูปที่ได้ร่างขึ้น โดยผู้ประกอบการแต่ละฝ่ายเดียว โดยผู้บริโภคไม่มีส่วนร่วมในการร่าง ทำให้สัญญาสำเร็จรูปนั้น มีเนื้อหาในสัญญาที่ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม ระหว่างคู่สัญญาซึ่งเป็นผู้บริโภคได้รับความเสียหาย โดยหลักในการทำตามกฎหมายของประเทศไทย และกฎหมายของต่างประเทศได้ให้ความสำคัญ กับความศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนา และหลักเสรีภาพของการทำสัญญาที่แสดงออกมาด้วยความสมัครใจของคู่สัญญา เมื่อสัญญาที่ทำนั้นผู้ประกอบการมีเจตนาที่จะเอาเปรียบคู่สัญญาซึ่งเป็นผู้บริโภคก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม จึงจำเป็นต้องมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาโดยอาศัยกลไกของรัฐเข้ามาช่วยเหลือในการคุ้มครองคู่สัญญา ซึ่งเป็นผู้บริโภคในการเข้าทำสัญญาให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น

สัญญาสำเร็จรูปหมายถึง สัญญาที่คู่สัญญาที่มีอำนาจต่อรอง ทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งได้ทำการร่าง หรือพิมพ์ข้อความไว้ล่วงหน้าเรียบร้อยแล้ว โดยมีเนื้อความส่วนใหญ่เหมือนกันหมด โดยที่คู่สัญญาจะเข้าทำสัญญาในภายหลังจะอยู่ในสภาพ ที่จำต้องรับเอาข้อสัญญานั้น โดยไม่สามารถที่จะต่อรองหรือแก้ไขข้อสัญญาที่ร่างไว้แล้วนั้นได้

แนวความคิดเกี่ยวกับสัญญาสำเร็จรูป ได้มีการเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากความไม่เท่าเทียมกันในอำนาจต่อรอง ทำให้เกิดมีการเอาเปรียบกัน การคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทยค่อนข้างที่จะไม่มีความเข้มแข็ง รัศมุนเหมือนกับในประเทศที่เจริญแล้วหลายประเทศ เช่นประเทศเยอรมัน ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเหล่านั้นมีการดำเนินการอย่างค่อนข้างจะเข้มงวด รัศมุน เข้มแข็ง

จากการศึกษาบทบัญญัติของกฎหมาย Standard Contracts Act 1977 ของประเทศเยอรมัน มีบทบัญญัติถึงมาตรการบังคับเมื่อมีการฝ่าฝืนเกี่ยวกับข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมในสัญญาไว้ดังนี้

5.1.1 มีการกำหนดให้มีผู้แทนในการฟ้องคดีแทนผู้บริโภค โดยศาลจะเป็นผู้พิจารณาว่าข้อความในสัญญานั้นเป็นข้อสัญญาที่ต้องห้ามหรือฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่

5.1.2 มีการกำหนดว่าหากข้อความในสัญญาใดมีคำพิพากษาว่า ไม่เป็นธรรมแล้วก็ให้ข้อสัญญาที่ยกขึ้นอ้างนั้นเป็นโมฆะไปไม่สามารถบังคับใช้ได้ แต่ส่วนอื่นของข้อสัญญาที่มีได้กล่าวถึงก็ยังคงบังคับได้ต่อไป

5.1.3 ใน Standard Contracts Act 1977 ของประเทศเยอรมัน มีการกำหนดให้สมาคมที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคสมาคมผู้ประกอบการ หรือสภาอุตสาหกรรม และการค้ามีสิทธิร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยับยั้งการบังคับตามสัญญาที่ไม่เป็นธรรมไว้ชั่วคราวได้ คือห้ามชั่วคราว (Injunction) โดยการยับยั้งชั่วคราวนี้ต้องใช้สิทธิภายใน 2 ปี นับแต่รู้ถึงการใช้ข้อสัญญาที่ขัดกับบทบัญญัติของกฎหมายหรือภายใน 4 ปีนับแต่ข้อสัญญานั้นมีผลบังคับใช้หากคู่กรณีฝ่ายที่ใช้ข้อความที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย และถูกยับยั้งนั้นไม่ได้แย้งคำสั่งยับยั้งนั้นถือว่าข้อสัญญาส่วนที่ถูกยับยั้งนั้นเป็นโมฆะ

และจากการศึกษาบทบัญญัติ Consumer Contract of Japan Act 2001 ของประเทศญี่ปุ่น มีบทบัญญัติกรณีที่มีการใช้ความในสัญญาที่ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม แก่ผู้บริโภค โดยให้สัญญานั้นเป็นโมฆะดังนี้

- 1) ข้อสัญญาซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการจากความรับผิดที่จะชดใช้ค่าเสียหาย ที่เกิดแก่ผู้บริโภคโดยการไม่ชำระหนี้ของผู้ประกอบการโดยสิ้นเชิง
- 2) ข้อสัญญาซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการจากความรับผิดโดยบางส่วนที่จะชดใช้ค่าเสียหาย อันเกิดจากการไม่ชำระหนี้ของผู้ประกอบการให้แก่ผู้บริโภค
- 3) ข้อสัญญาซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการจากความรับผิดที่จะชดใช้ค่าเสียหาย อันเกิดจากการละเมิดที่ได้กระทำโดยการชำระหนี้สัญญาผู้บริโภคของผู้ประกอบการ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งแก่ผู้บริโภค
- 4) ข้อสัญญาซึ่งยกเว้นผู้ประกอบการจากความรับผิดโดยบางส่วนที่จะชดใช้ค่าเสียหาย อันเกิดจากการละเมิดของ ผู้ประกอบการ ตัวแทนของผู้ประกอบการ หรือลูกจ้างของผู้ประกอบการไม่ว่าโดยเจตนาหรือโดยประมาทเลินเล่อ
- 5) เมื่อสัญญาผู้บริโภคเป็นสัญญาเพื่อมูลค่า และมีความชำรุดบกพร่องที่มองไม่เห็นในสาระสำคัญของสัญญาผู้บริโภค

และในประเทศญี่ปุ่น ได้ให้ความสำคัญในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค โดยได้มีบทบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคคือ Consumer Act 1969 ได้กำหนดให้มีสภากาคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้กำหนดนโยบาย ในการให้ความคุ้มครองผู้บริโภค โดยมีบุคคลที่มีหน้าที่สำคัญ ในการบริหารประเทศชาติเป็นคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งประกอบไปด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และรัฐมนตรีในคณะรัฐบาลซึ่งเกี่ยวข้องกับการบริโภคเป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง

จากที่ได้ศึกษาผู้เขียนเห็นว่า เราสามารถที่จะทำให้สัญญาสำเร็จรูปให้เกิดความเป็นธรรม และคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคให้เกิดประโยชน์สมดังเจตนารมณ์ของกฎหมาย และเป้าหมายของรัฐบาลโดยการปรับโครงสร้างองค์กรที่เกี่ยวข้องความเอาใจใส่ และความกระตือรือร้นของฝ่ายที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ และที่สำคัญบทบัญญัติกฎหมายต้องมีความชัดเจนมากขึ้นมีผู้ประกอบการในบางส่วนที่ไม่สุจริตขาดคุณธรรม และจริยธรรมคิดแต่ผลประโยชน์ส่วนตัวจนทำให้เกิดความเดือดร้อนกับผู้บริโภคนั้นผู้ประกอบการต้องตระหนัก และมีคุณธรรมและจริยธรรมให้มากขึ้นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในการทำสัญญาสำเร็จรูปเพื่อไม่ให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบ

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค(ฉบับที่2) พ.ศ.2541 เป็นเรื่องที่รัฐเข้าไปแทรกแซงการทำสัญญาของกลุ่มสัญญาเพื่อป้องกันมิให้เกิดการทำข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมขึ้นต่อผู้บริโภคโดยในพระราชบัญญัตินี้มีคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา ทำหน้าที่ประกาศกำหนดรายละเอียด และลักษณะต่างๆ ของข้อความที่ถือว่าไม่เป็นธรรม และข้อความที่จำเป็นต้องมีเพื่อไม่ให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้บริโภค โดยมีการทำข้อตกลงกันก่อนที่จะมีการประกาศของคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาตามพระราชบัญญัตินี้ข้อตกลงหรือสัญญานั้นก็จะไม่ได้อยู่ภายใต้กฎหมายของพระราชบัญญัติฉบับนี้

ส่วนพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ.2540 ได้บัญญัติถึงประเภทของสัญญาที่จะอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัตินี้ และได้ให้คำจำกัดความการกำหนดลักษณะของการเข้าข่ายเป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม โดยจะกำหนดเนื้อหาของข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม เป็นกรณีๆ ไป โดยจะประกาศในพระราชกฤษฎีกาให้ประชาชนได้ทราบในภายหลัง หลักการที่พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม ใช้เกี่ยวกับการกำหนดลักษณะของข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมนั้นมี 2 แนว คือ

- 1) หลักของบทบัญญัติทั่วไป เช่นมาตรา 4วรรคสอง
- 2) หลักของบทบัญญัติเฉพาะกรณี เช่นตามมาตรา 5 ถึงมาตรา 9

ส่วนการพิจารณาถึง เรื่องข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมนั้นจะให้ศาลเป็นผู้พิจารณา โดยปรับบทบัญญัติในพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม มาใช้ซึ่งหากกรณีข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมนั้นไม่เป็นถึงขนาดใช้ไม่ได้แล้วผลของข้อสัญญานี้จะมีผลบังคับเพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีโดยอาศัยหลักการที่ว่าข้อสัญญาจะมีผลบังคับได้ต่อเมื่อสัญญานั้น ต้องเป็นธรรม และสมเหตุสมผลนั่นเอง

และในส่วนของพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 นั้นสัญญาสำเร็จรูปได้ถูกกำหนดขึ้นโดยคณะกรรมการจัดสรรที่ดินกลาง ได้กำหนดแบบมาตรฐาน ของสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินจัดสรรเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นผู้ซื้อที่ดิน แต่ตามบทบัญญัตินี้ได้บัญญัติให้ผู้ประกอบการจัดสรรที่ดินที่มีตั้งแต่ 10 แปลงขึ้นไปสามารถขออนุญาตจัดสรรที่ดินพร้อมด้วยยื่นแบบของสัญญา

สำเร็จรูปดังนั้นถ้าผู้ประกอบการธุรกิจจัดสรรที่ดินได้จัดสรรที่ดินน้อยกว่า 10 แปลง ก็ไม่ต้องยื่นของ
อนุญาตจัดสรรทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจสามารถอาศัยช่องว่างของกฎหมาย จัดสรรที่ดินเพื่อเอาเปรียบ
ผู้บริโภคได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาผู้เขียนมีความเห็นว่า ปัญหาของสัญญาสำเร็จรูปที่ก่อให้เกิดความไม่เป็น
ธรรมแก่ผู้บริโภคซึ่งเป็นผู้สัญญาและผู้ประกอบการนั้น รัฐไม่สามารถที่จะดูแลเพื่อลดความไม่เป็น
ธรรมของข้อสัญญาในสัญญาสำเร็จรูปได้เท่าที่ควร เนื่องจากกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่
พระราชบัญญัติข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม ไม่ได้บัญญัติถึงผล หรือมาตรการการเยียวยาแก่ผู้บริโภค
เพื่อให้ผู้บริโภคพ้นภาระตามข้อผูกพันที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งการที่จะควบคุมดูแล ให้ผู้ประกอบการ
และผู้บริโภคทำสัญญาให้เกิดความเป็นธรรม ต้องอาศัยหลักเกณฑ์หลายอย่าง นอกเหนือจากบท
กฎหมายที่มีอยู่ ดังนั้นเพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคอย่าง
แท้จริงที่จะให้เกิดความเป็นธรรมและความสงบสุขขึ้นในสังคมผู้เขียนจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.2.1 สมควรสนับสนุนให้มีองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ตามที่กฎหมายรัฐธรรมนูญ
พ.ศ. 2540 มาตรา 57วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติไว้ให้มีองค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคใน
การให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการ
ต่างๆ เพื่อผู้บริโภค ในขณะที่รัฐบาลเน้นเรื่องการส่งเสริมให้ประชาชนบริโภคสูงสุดเพื่อกระตุ้นรับ
เศรษฐกิจก็ยิ่งต้องมีการผลักดัน หรือทำให้เกิดกลไกการสนับสนุนการคุ้มครองผู้บริโภค ตาม
เจตนารมณ์โดยเร็วและปัญหาของผู้บริโภคนับวันมีแต่จะเพิ่มขึ้นแต่กลับไม่มีหน่วยงานไหนที่จะเข้า
มาดูแลจัดการกับปัญหาของผู้บริโภคโดยตรง ในทางกลับกันรัฐบาลมุ่งเน้นไปที่การค้าเสรี หรือทุน
นิยม กฎหมาย มาตรการและนโยบายต่างๆ ถูกนำมาแก้ไขเพื่อรองรับเรื่องการค้าเสรีแต่กฎหมายเพื่อ
สร้าง “องค์การอิสระเพื่อผู้บริโภค” ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้กับผู้บริโภคกลับถูกละเลย
ไป เหตุที่ต้องเรียกกันว่าองค์การอิสระ ก็เพราะองค์การที่จะถูกจัดตั้งมานั้น จะต้องทำหน้าที่ให้
ความเห็นได้อย่างอิสระไม่ถูกบังคับด้วยเงื่อนไขจากฝ่ายบริหารหรือฝ่ายการเมืององค์การอิสระนี้ไม่
ใช้อยู่ในรูปของคณะกรรมการ และไม่ได้ทำหน้าที่อย่างเดียวกับที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง
ผู้บริโภค(สคบ.) เคยทำแต่ต้องทำและเป็นมากกว่าสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค(สคบ.)
เพราะต้องทำหน้าที่ให้ความเห็น ในระดับปัจเจก หรือกลุ่มปัญหาอย่างสำนักงานคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) ทำอยู่ เมื่อมองภาพรวมในระดับของกฎหมาย และนโยบายต่างๆ การให้
ความเห็นหรือการเสนอมาตรการเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคจากเดิมที่รัฐเท่านั้น เป็นผู้กำกับดูแลการออก
กฎหมายซึ่งส่งผลกระทบต่อคนส่วนใหญ่ของประเทศก็จะกลายเป็นว่าผู้บริโภคได้มีส่วนร่วมในการ

กำหนดนโยบายต่างๆ โดยตรงซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคมองเห็นพลังในการต่อรองมากขึ้นมีช่องทางเพื่อแสดงความคิดเห็นโดยผ่านตัวแทนผู้บริโภคซึ่งองค์การอิสระจะต้องทำหน้าที่เชื่อมโยงและรับฟังความคิดเห็นโดยตรงจากผู้บริโภค

ในการจัดตั้งองค์การอิสระเพื่อผู้บริโภค มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์การอิสระ เพื่อผู้บริโภคจะต้องได้รับเงินงบประมาณสนับสนุนจากทางภาครัฐ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทางกฎหมายให้กับผู้บริโภค เช่นค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องคดีของผู้บริโภค และค่าจ้างให้บุคคลกรที่มาทำงานให้กับองค์การอิสระเพื่อผู้บริโภค เพื่อให้้องค์การอิสระเพื่อผู้บริโภคสามารถดำเนินงานให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคอย่างแท้จริง ที่จะให้เกิดความเป็นธรรมและความสงบสุขขึ้นในสังคม

5.2.2 สมควรมีการบัญญัติกฎหมายที่เป็นบทบังคับ ในกรณีที่สำคัญสำเร็จรูปนั้นเป็นสัญญาประเภทที่ไม่ได้ถูกประกาศให้เป็นธุรกิจที่ต้องถูกควบคุมในการทำสัญญา ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคที่มีกรณีพิพาทระหว่างคู่สัญญา และถูกฟ้องร้องต่อศาลในเรื่องของข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมให้อำนาจแก่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือสมาคมผู้บริโภคร้องขอต่อศาลขอให้ยับยั้งข้อสัญญาที่เห็นว่าไม่เป็นธรรม หรือฝ่าฝืนกฎหมายไว้ชั่วคราว และเมื่อศาลมีคำสั่งยับยั้งแล้วเปิดโอกาส ให้คู่สัญญาฝ่ายที่ใช้ข้อความนั้นโต้แย้ง หรือคัดค้านได้ภายในกำหนดเพื่อชี้แจงแสดงเหตุผลให้ศาลเห็นก็ได้ แต่หากคู่สัญญาฝ่ายดังกล่าวไม่แย้ง หรือคัดค้านภายในกำหนดก็ให้ถือว่าข้อสัญญาที่ถูกยับยั้งนั้นเป็นโมฆะไป และให้ศาลมีคำพิพากษาให้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม และเป็นโมฆะให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญานำไปประกาศเป็นธุรกิจที่ต้องถูกควบคุมในเรื่องการทำสัญญาในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดกรณีพิพาทในเรื่องเดียวกันนี้ขึ้นมาอีก

5.2.3 สมควรมีการบัญญัติกฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค โดยผู้บริโภค เมื่อเกิดข้อพิพาทสามารถนำคดีมาฟ้องร้องผู้ประกอบการที่เอาเปรียบ ซึ่งต้องมีกระบวนการในการเรียกร้องค่าเสียหายที่เอื้อต่อการใช้สิทธิของผู้บริโภค เพื่อให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายได้รับการแก้ไขเยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัด และมีประสิทธิภาพอันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

5.2.4 การที่จะให้มีมาตรการในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์แก่ผู้บริโภคมากที่สุด รัฐบาลควรมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนดังต่อไปนี้

5.2.4.1 สมควรสนับสนุนสมาคมเพื่อผู้บริโภคเพื่อให้สมาคมเพื่อผู้บริโภคสามารถเข้ามาช่วยเหลือ และเยียวยาให้กับผู้บริโภคมากที่สุด และให้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคได้ตามวัตถุประสงค์ของมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2541

5.2.4.2 กระตุ้นเตือนผู้ประกอบการธุรกิจให้ตระหนักในหน้าที่ และความรับผิดชอบในการประกอบธุรกิจที่มีผลกระทบต่อผู้บริโภค

5.2.4.3 มีนโยบายในการควบคุมป้องกันการเหยียดอายุแก้ไขให้ความสำคัญกับสิทธิ สุขภาพอนามัย และความปลอดภัยของประชาชนผู้บริโภคให้เข้มแข็ง และมีประสิทธิภาพ และสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม

5.2.4.4 สนับสนุนให้ประชาชนผู้บริโภคมีการรวมตัวกันเพื่อให้เกิดอำนาจการต่อรองกับผู้ประกอบธุรกิจให้มากขึ้น

5.2.4.5 สนับสนุนการศึกษาให้ประชาชนผู้บริโภคมีการศึกษาที่สูงขึ้น เพราะประชาชนส่วนใหญ่มีฐานะที่ไม่ดี และการศึกษาต่ำทำให้ไม่สามารถเลือกบริโภคได้มากนักเมื่อมีการศึกษาที่สูงขึ้นสามารถยกสถานะทางเศรษฐกิจในครอบครัวของผู้บริโภคให้สูงขึ้น

5.2.4.6 ให้ความรู้ และการประชาสัมพันธ์ ในเรื่องการบริโภคที่ทันสมัยถูกต้อง แก่ผู้บริโภคซึ่งวิธีนี้นับว่าเป็นสิ่งสำคัญและได้ผลมากที่สุด

5.2.4.7 คู่มือหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการดูแลผู้บริโภค ให้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต และดำเนินงานโดยความรวดเร็ว และเอื้ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้บริโภค ที่เข้ามาติดต่ออย่างเต็มที่